

[Ruth Ølssn.]

og tidsskrifter er et godt bidrag til den kostbare ytringsfrihed, men var det ikke rimeligt, at postvæsenet fik dette indirekte bladtillskud på 91 mill. kr., som underskuddet på bladbesørgelsen jo i realiteten må betegnes som, godskrevet på en eller anden måde. Det er bare et posteringsspørgsmål selvfølgelig, men jeg mener, det ville være mere reelt på den måde.

I samme forbindelse kunne jeg også godt lide at vide, hvor stort underskuddet er på de såkaldte adresseløse forsendelser. Det må kunne regnes ud nogenlunde på samme måde, som hvad bladbesørgelsen angår. Disse takster bliver dog ifølge bemærkningerne til lovforslaget forhøjet, har jeg konstateret med tilfredshed, men beløbet forekommer mig beskedent i betragtning af den mængde, der må bære det, at dømme efter den syndflod af reklamer og brochurer, der altid vælter ind ad døren hos folk.

Hvad angår de 91 mill. kr., som bladbesørgelsen giver i underskud, og som jeg mener postvæsenet burde have godskrevet, kunne disse penge selvfølgelig gøre denne taksforhøjelse overflødig, men den kunne jo også bruges til at rette balancen op i postvæsenets afregning over for DSB og dermed rette lidt op på DSBs regnskab. De tjenesteydelser, DSB yder postvæsenet, ikke bare jernbanebesørgelse af post, men alle de postekspeditioner, som findes på jernbanestationerne landet over, hvor DSB ofte har personale ansat udelukkende af hensyn til de postmæssige funktioner, mener jeg ikke DSB får tilstrækkelig dækning for. Men trafikministeren har måske planer om, nu da postvæsenet åbenbart skal lades alene tilbage, at slå disse to offentlige virksomheder sammen til gengæld, DSB og postvæsenet, så er det problem overstået.

Men nu vi alligevel beskæftiger os med postloven, og især nu da ministeren for disse anliggender netop hedder Kampmann, kan jeg ikke dy mig for at bringe en gammel kending på bane: postsparebanken. Jeg behøver ikke her at fremdrage alle disse udmærkede argumenter, der taler for, at vi også her i Danmark ligesom i de øvrige nordiske lande får en postsparebank; ministeren kender dem jo. Men skulle han have glemt dem i mellemtiden, så står de at læse

spalte 1859 i Folketingstidende, 2. samling 1966-67, da selvsamme person, som nu er minister for dette område, talte varmt for sagen. Man siger, at gammel kærlighed ikke ruster, så jeg går ud fra, at ministeren stadig brænder for denne sag. Nok er den ikke helt ung mere, det første lovforslag herom kom jo i 1926, men alderen er forhåbentlig underordnet, og nu da ministeren, der i 1967 forgæves måtte gå på frierfærd, i mellemtiden har fået konsolideret sin stilling, skulle der være gode chancer for at få en lykkelig ende på den historie. Kort sagt: hvornår har ministeren i sinde at komme med et lovforslag om en postsparebank? I øvrigt er vi fra SF's side velvilligt indstillet over for det foreliggende lovforslag.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Må jeg takke ordførerne for de trods alt velvillige bemærkninger i relation til lovforslaget om ændring af postloven. Jeg vil godt kommentere en række af de mere gennemgående betragtninger, der blev gjort.

For det første relationen mellem forhøjelserne og postvæsenets rationalisering. Man fik nærmest det indtryk ved at lytte til hr. Burgdorf og hr. Lennart Larson, at det var overordentlig jævnlige, at vi fik disse forhøjelser, og hr. Lennart Larson lagde yderligere til, at i det private erhvervsliv må man i stort omfang rationalisere sig ud af disse omkostningsforhøjelser, mens det, når vi kommer over til staten, ikke synes at være den samme grundlov, der er gældende. Det er naturligvis helt forkert, og det ved hr. Lennart Larson også.

Lad os nu blot tage nogle tal for de mest almindeligt anvendte postforsendelser, brevene. Hvis de har en vægt på under 20 g, bliver de forhøjet fra 60 øre til 70 øre. Sidste gang de blev forhøjet til de 60 øre, var i 1967; der er altså forløbet ca. 5 år siden denne forhøjelse. Stigningen i lønomkostningerne fra 1967 til 1972 har været 40 pct. Det, vi foreslår som forhøjelse nu, er altså en tiere på 60 øre, det er 1/6. Vi foreslår altså en indtægtsforhøjelse på 1/6 sat over for en omkostningsforhøjelse på ca. 40 pct. Jeg er godt klar over, at regnestykket ikke er særlig detaljeret, men det viser dog, at man i stort omfang har bortrationaliseret en del af disse omkostningsstigninger, som hr. Lennart Larson nævner, så at henvende sig